

KIS LAP

KI NAGYOBB ? (Lásd a 187. 1)

12. sz. — 1873.

VI. kötet.

ANDORKA. A KIS FÖSVÉNY.

— Elbeszélés. —

IZENÖT vagy husz kisebb - nagyobb fiu sétált és játszott a nevelő intézet tágas udvarán, köztük egy csak tegnap érkezett új pajtás, ki még nem mert a többiek közé vegyülni s félénken járt föl s alá a fal tövében.

„Hahó, pajtás! Mit méregeted már oly soká a fal hosszát, miért nem jössz ide közénk játszani? Csak nem félsz talán tőlünk? No, ide hamar, majd megismertetlek sorban a fiukkal. Mindjárt magamon kezdem: én Beregi Jóska vagyok, legidősebb az egész intézetben, minden játék rendezője s mindenkinek jó pajtása, aki megérdemli, de ellensége a rossz cimboráknak. A kire pedig én azt mondom, hogy nem jó cimborá, azzal ne is köss barátságot.“

Ezzel a fiuk seregébe vonszolta az új pajtást s megismertette Pistával, meg Laczival, Gyurival s mind a többiekkel; aztán hirtelen egy távolabb álló fiura mutatva, mondá:

„Látod ott azt a fiut abban a fekete bársony zubbonyban?”

„Látom. Ki az?”

„Az egyik furcsaságaintézetünknek.“

„Hogy hívják?”

„Köves Andornak. Nagyon derék fiu, jól tanul, szorgalmas, nem bánt senkit, de mégsem szeretem; egy igen nagy hibája van . . . fősvény, mint egy vén uzsorás, sőt én azt hiszem valóban, hogy igazi uzsorás.“

„Már hogyan lehetne az! Hiszen még alig tizenkét éves fiu.“

„Oh te oktondi!“ szolt Jóska nagy bölcsen, „nem szükséges épen öreg embernek lenni, hogy zsugori legyen. De annál csunyább, hogy ily fiatal s már oly zsugori. Kérdezd Palitól, vagy Laczitól. Mindnyájan ismerik, tudják milyen fősvény.“

„És nem is szereti senki?”

„Dehogy nem! Én ugyan nem szeretem, de a többiek nagyon szeretik s nem is csodálom, mert Andor különben oly kedves és jószívű, hogy mindenkinek könnyen a legderékabb fiunak tart hatja. Pedig hát rossz, lelketlen fiu, mert másként nem lehetne oly csunya zsugori.“

„De hát van pénze?”

„Tömérdék! Több, mint akárkinek közülünk.“

„És hol van az a sok pénze?”

„Hogy tudhatnám én azt?” szolt Jóska nevetve. „A fiuk már összeviszsa kutattak mindent, könyvei közt, ágyában, a szobapallóban, kertben, udvaron, de hiába.“

„Nem találtak semmit?”

„Egy fillért sem. De én megesküdném reá, hogy valahol mégis rejtve tartja pénzét. Soha sem vásárol semmit, sem játékszert, sem gyümölcsöt s akárhányszor elsétálunk a vén Izsák mellett, ő ugyan semmit sem vesz.“

„Ki az a vén Izsák?”

„Nem ismered? Igaz, még nem láttad. Ez egy jó öreg ember, kinek egy kis boltocskája van, melyben mi fiuk ezerféle apróságot szoktunk vásá-

rolni: czifra papirost, szines írót, festéket, labdát, szép tollat s effélét. Minap is bementünk többen, velünk Andor is, de nem vett semmit; pedig láttam, hogy épen az nap reggel kapott szüleitől levelet, melyben sok pénzt küldtek neki. Akár milyen mulatságot rendezünk, ha pénz kell hozzá, Andor nem vesz részt, mindig azzal mentegeti magát, hogy nincs pénze.

Épen ekkor közeledett Andorka s megismerkedett az új pajtással, kit Laczinak hívtak. Sokáig beszélgettek, aztán játszottak is együtt s később Laczi azt mondta Jóskának, hogy Andorka mégis csak nagyon derék fiu, ő nagyon szereti.

„Szereted? Ez bizony furcsa! Szeretni egy olyan fősvény zsugorít!”

Néhány héttel később beköszönt a husvéti szünidő s a fiuknak szabad volt hazamenni szüleikhez. Azok is, a kik nem vidéken, hanem Budapesten laktak, hazamentek e néhány napra s ez utóbbiak közt volt Andorka is, meg Laczi, Jóska és több jó pajtás.

Derült tavaszi nap volt, sok ember sétált a szép Dunaparton s ott sétált Laczi barátunk is két kis nővérel. Laczi valamit tartott kezében, — egy kicsinyke csónakot, melyet épen most vásároltak egy játékos boltban.

„De jó volna most mindjárt vízre bocsátani ezt a csónakot! Olyan szép volna!” szólt Laczi, mialatt a nagy hajókat nézegette, melyek a Dunán lengettek.

„Nem, itt nem!” szólt Irmácska. „Itt nagyon mély a víz, nem szabad közel menni, a mama megtiltotta.

„Oh, ti leányok mindjárt megijedtek. Megyek én magam.”

Megindult le a parton a víz felé. de hirtelen egy fiuval találkozott, kinek göndör fekete haja és fekete bársony zubbonya csak úgy a régi volt, mint derült jó kedve, — Andorka volt; már néhány napja nem látta is kolatársát, most tehát nagy örömmel szaladt hozzá és megölelte, ah! de oly szorosán, hogy szegény Laczi sirva fakadt belé, mert ölelés közben az a szép ujdonatuj hajócska darabokra tört.

„Ejnye, Andor! Andor, nézd, mit tettél!”

„No bizony se baj!” szólt Andorka. „Hogy vagy? mit csinálsz? Már egy hét óta nem láttalak! Ugy örülök, hogy találkoztunk.”

László urfi azonban csöppet sem látszott örülni a találkozásnak s csak nézte keservesen tört hajója romjait.

„Mi az, amit kezdedben tartsz?” kérde Andorka ujból. „Valami ócska játék?”

„Ez! Ujdonatuj hajócska volt, most vettük s te összetörted.”

„No, ugyan szép hajó lehetett, ha oly könnyen összetört. Ezen bizony nem messzire hajóztunk volna; jobb gyalog, mint rossz járművön.”

„Gyalog is fogsz járni egész életben, ha ilyen Rontó Pál maradsz,” szólalt meg egy hang a fiuk mögött.

„Kedves papa,” szólt Andorka, „ez László, az én iskolatársam.”

„A kinek te tönkre tetted hajócskáját, ugy-e, Rontó Pál? Pedig drága volt, ugy-e kis fiam?” Mi volt az ára?

„Két forint!“ szólt László sirdogálva.

„Andor fiam, ezt meg kell fizetned zsebpénzedből.“

„Szívesen tenném, kedves papa,“ felelt Andorka kissé zavartan, „de... nincs pénzem.“

„Micsoda? Hiszen nem rég kaptál öt forintot, — már mind elköltötted?“

Épen ekkor nagy robajjal haladt el egy kocsi s Laczi nem hallható, mit felelt Andorka, csak azt látta, hogy Andor apja megelégedetten mosolygott s többé nem emlegette a pénz gyors eltűnését.

Ekkor eszébe jutott Laczinak, mit mondott minap Jóska a növeldében s gondolkozni kezdett fölötte.

„Józsának talán mégis igaza volt, ez az Andor rossz fiú... hiszen apja maga mondta most, hogy nem rég adtak neki pénzt, mégsem akarja jóvátenni a kárt, melyet nekem okozott. No, se baj. De én ugyan nem játszom

vele többé, rá sem nézek ezentúl a fősvény zsugorira.“

És Laczi elbeszélte a történeteket többi pajtásának s mindnyájan meggyeztek abban, hogy Andorkával többé szóba sem állanak, mert ez hitvány, zsugori fiú.

Andorka azonban ezzel nem sokat törődött, ő egészen boldog volt otthon szüleinél, kik rajta voltak, hogy a szünidő napjait kellemesen töltsse. Egy napon mamája kérdezte, mennyi pénze

van s nagy meglepetésére hallotta: semmi! Később aztán a mama így szólt a papához:

„Mégis föltűnő, hogy ennek a fiúnak soha sincs egy krajczárja sem, akár menyit adunk neki.“

„Az igaz, hogy szegény legény. Sokáig csodálkoztam rajta magam is, de tegnapelőtt végre rájöttem. Emlékszel szegény Jakab mesterre, ki minap házunk födelét javította és oly szerencsétlenül lebukott, hogy lábát törte?“

A LEGNAGYOBB FA.

IME, ez a kicsi fa
A fák legnagyobbika
Valamennyi gyermek van, az
Mind, mind eltér alatta.

„Emlékszem! Küldtem is számára egyetmást a kórházba,“ felelt a mama.

„No's tehát, mikor a szegény sebesültet a kórházba szállíták, Andorka sietve ment Jakab mester feleségéhez s mielőtt ez még értesült volna a szerencsétlenségről, Andorka neki adta egész pénzét, öt forintot. A szegény asszony

bámult s azt mondta, hogy nincs szüksége a pénzre; Andorka szomoruan mondta: Csak tartsa meg, majd szüksége lesz reá, mert jövő héten nem lesz már, ki keressen kenyeret a gyerekeknek.“ Andorka aztán elment s nem sokára jelentették a szegény asszonynak, hogy férje szerencsétlenül járt. Most

már étette Andorka ajándékát s ez ugyancsak jól esett neki, mert enélkül egész héten át éheznie kellett volna magának és gyermekeinek.“

(Vége követk.)

A NAGYRAVÁGYÓ RÓZSATÓ.

— M e s e . —

SÖNDES, árnyas erdő mélyében állott egy kicsinyke ház, oly kedves, nyájas, hívogató, hogy tavaszkor a fecskék mindig fölkeresték s odarakták fészküket az eresz alá, az

ablak közelében, hol a futó szőlő venyigéi takarták el a kíváncsi szemek elől. A ház mellett kertecske is volt, kicsiny ugyan, de szép, csalogató s a kertben egy rózsató viritott oly jó helyen, hogy jobbat már nem is kívánhatott. Kövér fekete földje volt, tavaszkor szegfü és ibolya virágzott

A JÉZUS-GYERMEK

BETLEHEM, Betlehem!
Kis Jézuska megjelent!
És a míg ily kicsided,
Maga megy a gyermekekhez.
Majdan hogy ha öregebb lesz
S még fog nőni —
Igy szól majd: „a kis dedet
Engedjétek hozzám jöni!“

körülötte s ezekkel mulathatott kedves szerint. Nem messze pedig orgonabokor állott s ebben dalos madarak raktak fészket s vigan csicseregtek egész napon át, míg a bokor lábainál egy kis hegyi patak folydogált és kristálytisza vizében viszzatükrözé a szép kék eget.

Boldog, vidám élet folyt tehát a kertcskében, de a rózsatőnek mégsem ebben telt legfőbb öröme; akkor volt csak igazán boldog, ha Boriskát látta, azt a kis leányt, ki a kertcske melletti házban lakott s oly hiven ápolta a rózsát, mint valamely elkényeztetett gyermeket. Reggel, alig hogy rendbeszedte a házat, sietett ki a kertbe s minden virág között legelőször is a rózsabokorhoz ment, letisztította a kárteknony rovaroktól, száraz levelektől, földjéből kigyomláta a dudvát s ha nagyon száraz volt, megöntözte. Hálából aztán a rózsá Boriskának gyönyörű bimbókat adott, gyönyörködteté illatával és ha Boriska vasárnaponként templomba ment s egy-egy szép rózsát hájába tűzött, mindenki örömmel nézte a csinos leánykát. És ekképen Boriska és a rózsatő egészen boldogan éltek egymás közelében.

Igy tartott ez sokáig, míg végre egy reggel egy idegen madár tévedt a kertbe s az orgonabokorra szállva, sajátos dalt kezdett zengeni. Elbeszélte, milyen szép a nagy világ ott kint, az erdőn túl, hol virágos mezők széles habzó folyók vannak; ott áll a pompás királyi kastély, mellette pedig oly nagy-szerű kert, melyet deirni sem lehet; nincsenek benne afféle közönséges virágok, hanem csupa ritka Jélövi növény; legfőljebb a rózsá tarthat számot arra, hogy befogadják.

Mikor a rózsatő e szavakat hallá, sovárgó vágy támadt szívében s megszólítá az idegen madárkát:

„Mit gondolsz, engemet befogadnának-e abba a gyönyörű királyi kertbe?“

„Kétségkivül,“ felelt a madárka. „Láttam a királyi kertben sok rózsát, mely nem vetekedhetik veled szépségben. Ott van méltó helyed, nem itt, elrejtve az erdő mélyében.“

„Igen ám, de hát Boriska?“ szólta a rózsatő aggódalmasan. „Boriska annyira szeret és oly hiven ápol!“

„No bizony! Van is mért emlegetni Boriskát! Amott a királyi kertben van egy főkertész és tíz kertészlegény, azok majd különb viselik gondodat, mint ez a kis erdei leány. Aztán bimbókat ott mégsem fogják letépni s őrizni fognak minden bántalomtól is.“

„Ah, mily pompás élet lehet az ott!“ sohajtá a rózsatő. „Mennyire szeretnék odajutni.“

„Bizony okosan tennéd, ha odajönnél“ szólta a madárka s ezzel tovaröpült.

A rózsatőnek pedig e naptól fogva nem volt nyugta, boldogsága; szüntelenül füleben csengett a dal arról a csodaszép királyi kertről. Elpanaszolta bánatát a körulte levő virágoknak, de ezek mind azt felelték:

„Ne menj! ne menj! Sehol sem lehetünk oly boldogok, mint itt a jó Boriskánál!“

Kérdezte aztán a méhektől, mit tanácsolnának s ezek azt zümmögték;

„Maradj itt, maradj itt a jó Boriskánál!“

Az orgonabokorban fészkelő madaraknak is panaszkodott, de ezek is csak azt felelték:

„Ne menj! Maradj! Oly szép, oly boldog it az élet!”

Azonban mind hiába, a rózsatő nem hallgatott többé jó barátai tanácsára, nem látta többé, mily szép, mily kedves körülötte minden és Boriska gyöngéd ápolását is közönyösen fogadta. Minden vágya, minden gondolata csak a pompás királyi kertre irányult; oda akart jutni és kérte a kis patakat:

„Oh kedves kis patak, te keresztül folysz a királyi kertben, vigy engemet magaddal!”

„Nem, nem, nem! Az nem lehet!” susogák a habok. „Maradj te itt a jó Boriskánál!”

Néhány nap multával az az idegen madárka ismét eljött s újból csábitóan dalolt a királyi kert pompájáról; és a rózsatő napról napra szomorubb lön és folyton kérte a patakat:

„Oh vigy magaddal. Kérlek, vigy magaddal!”

„Nem, nem! Az nem lehet!”

Nyár volt, tikkasztó hőség uralkodott, a nap forró sugarai leperzselték mindent s állat és növény sovárogra várta az esőt. A rózsatőnek még ekkor sem volt oka panaszra; Boriska minden este meglocsolta nemcsak tövét, hanem leveleit is; de a rózsatő mégis szomoruan lehajtá lombját, mintha elfonyadni akarna. Boriska meg nem foghatta, mi baja van a rózsatőnek, — hiszen oly gyöngéden ápolja folytonosan.

Több napig tartott a szörnyű hőség. Egy este végre borulni kezdett és

éjjel rettenetes zivatar tört ki. Dörgött és villámlott, mintha az itélet napja bekövetkezett volna, a zápor pedig oly erősen zuhogott, hogy a kis patak csakhamar egész folyóvá nőtt, kiáradt medréről s egészen a rózsatőig ért.

„Oh, most vigy magaddal!” könnyörgött a rózsatő.

„Nem, nem! Csak maradj itt a jó Boriskánál,” felelék a hullámok, sebes rohanással haladva tovább.

De a rózsatő nem nyugodott, hanem mindig újból meg újból kért és rimánkodott, míg végre a patak megharagudott s fölkiáltott:

„De már meguntam a sok siránkozást! Jöjj hát, esztelen, ha semmiképp sem tudsz itt maradni.

Ezzel a sebes hullámok megragadták a rózsatőt és tövestől kiszakították helyéből; éles fájdalom járta át minden ágát és levelét, nagyokat sohajtott, — de a patak nem ügyelt erre, hanem iszonyu sebességgel sodorta őt magával el, messze a nagy világba.

A vihar lassankint elvonult, de az éj sötét maradt és a patak tajtékozó hullámai folyvást tovább s tovább sodorták a rózsatőt, mely félelmében és fájdalommal minduntaban könnyörgött:

„Lassabban! Ne oly gyorsan!”

De a patak nem hallgatott reá, csak sodorta tovább s a rózsatő kétségbeesetten sohajtá:

„Oh, vigy vissza Boriskához!”

„Az nem lehet! Velem kívántál jönni, — vissza többé soha sem térhetünk!”

(Folytatása a 186. lapon.)

SZEGÉNY FIU TÉLEN. (Lásd a 187. l.)

MAJOM URFI UJÉVI AJÁNDOKA. (Lásd a 190. l.)

(Folytatás a 183. laphoz.)

Végre megvirradt, a nap derülten kisértőit s a patak apadni kezdett és lassabban folyt, míg egyszerre a rózsató azt érzé, hogy megakadt valamiben. Föltekintett s látta, hogy egy nagyon szép vas hid lábánál akadt meg. A patak tovább folyt s mindinkább apadt, úgy hogy a rózsató csakhamar egészen szárazon feküdt és nyugodtan körülnézhetett; mily nagy volt öröme, mikor látta, hogy épen azon királyi kertben van, mely után annyit sovárgott! Igen! amott távolabb ragyog a királyi kastély aranyos födele, az udvarban nagy-szerű ugrókutak, a fákon ritka madarak, a kertben csodaszép virágok, — igen, ez a királyi lak. A rózsató öröme határtalan volt, de nem sokáig tartott; csakhamar szomorúság és csüggedés vett rajta erőt. Oly elhagyottan hevert ott a patak partján! Csinosan öltözött fűrgé kertészlegények jártak erre-arra, megkötözték a vihar által szédült, elgörbített fákat és bokrokat, lemetszették a tört galyakat, — de vele, a szegény rózsatóval senki sem törődött, a jó Boriska nem volt többé közelében.

Egyik óra mult a másik után s a szegény rózsató mindinkább elszomorodott. Hát azért jutott e pompás királyi kert közelébe, hogy csak rövid időre lássa mindezen szép dolgokat, aztán kinosan elveszzen? Oh, ha a patak visszavihetné Boriskához! De a patak nem hallgatott rá többé, hanem haragosan mormogva sietett odább.

Egyszerre azonban két sugár termetű fiatal leányka közeledett a kastély felől,

egymással karon füzve és vig csevegésbe merülve. Ezek bizonyosan a királykisasszonyok, kikről a madárka annyit dalolt; ruhájok drága selyem, arcuk fehér, mint a hó s hajfürtjeik közt gyöngyök és gyémántok csillogtak.

„Talán meglátnak, fölvesznek és ápolni fognak, úgy mint Boriska tette,“ reménykedék a rózsató.

A két királykisasszony lassanként közelebb jött; a hidra lépve, egy perczig megálltak és lenéztek a patakra.

„Nézd csak, mily szép rózsató fekszik ott a parton,“ szólalt meg az egyik. „Valjon hogy került oda?“

„Bizonyosan a patak sodorta ide,“ felelt a másik. „Megmondjuk a kertésznek, hogy ültesse el.“

Ezt mondták és tovább mentek! A jó Boriska bizonyosan nem ment volna odább, hanem maga sietett volna a szegény rózsató segélyére. De a finyas királykisasszonyoknak ilyesmi nem utott eszökbe. Hogy is ne! Hiszen még megszurhatná kezecskéjüket a rózsa tövise. Szegény rózsató nagyon elszomorodott.

Nem sokára azonban jött egy kertészlegény s fölvevén a rózsatót, jól megnézegette és mondá:

„Nem rossz tö; beültetjük és oltunk belé fehér és sárga rózsát.“

Ugy is történt. Beültették, ágait megnyirbálták, új oltásokkal látták el s ilymódon a rózsató sokkal szebb és urarabb lett, mint valaha; de régi jókedve soha sem tért többé vissza. Nagyon szép, pompás volt ugyan körülötte minden, de oly egyhangú, oly hideg és

résztelen! A mit azok az idegen, külföldi-ritka virágok beszéltek, azt a rózsatő nem értette s nem is érdekelte őt; és ha ő beszélt a szép erdőről és a jó Boriskáról, senki sem hallgatott rá.

A kertészlegények gondosan ápolták a szép új rózsatőt, hanem csak épen úgy, mint a többi; nem törődtek vele különösen; nem volt semmi baja, de nem is szerette senki, nem közeledett hozzá gyöngéden, ártatlan örömmel senki, a királykisasszonyok sétaközben néha néha észrevették és talán meg is szagolták illatos rozsáit, de aztán odább mentek, nem maradtak nála, nem gyönyörködtek benne úgy, mint hajdan a jó Boriska.

Szegény rózsatő! Éjjel-nappal a csöndes erdei lakra gondolt és Boriskára, ki őt úgy szerette! Tudta, hogy itt senki sem szereti és nem juthat többé vissza régi kedves kertecskéjébe. E gondolat egészen szomorúvá tette, örökké buslakodott és a sok bánattól beteg lett, levelei elfonyadtak s csüggedten, hervadtan állott ott a sok pompás virág között.

Egy reggel aztán jött a főkertész és megpillantván a bus rózsatőt, bosszusan szólt:

„Ejnye, mit éktelenkedik itt ez a fonyadt rózsatő, ki vele!”

Aztán megragadta, kitépte tövestől és kidobta a kerítésen. Ott száradt el végképen s halála előtt utolsó sohaja az volt:

„Oh Boriska, bár nálad maradtan volna!”

K I N A G Y O B B ?

(Képpel a czimlapon.)

„UGYAN, kedves jó nagyanyám,
Mondjad már most meg igazán:
Kettőnk között ki a nagyobb?
Ugy-é, ugy-é, hogy én vagyok!”

A jó nagymamához szóla
Igy az élénk kis Leona
S oda állva Dorka mellé
Magát nagyon egyengeté!

És Leona, a kis hamis
Főállt a lábujj-hegyre is,
Hanem Dorka sem engedett
S jól megállt Leona mellett.

Igy szorosán háttal háthoz
Mérték magukat egymáshoz;
Mind a kettő ágaskodik
S akar lenni a nagyobbik.

Ekkor így szól a nagymama:
A vetélyt hagyjátok abba
S abban versenyeztek,
Valljon ki a szófogadóbb,
Szorgalmasabb köztetek!

SZEGÉNY FIÚ TÉLEN.

(Képpel a 184. l.)

Itt a tél,
Zug a szél.
Zug, üvölt.
És a föld —
Míg a szemeid beérik —
A sűrű hótól fehérlik.

Zug a szél.
Utra kél
Egy szegény
Kis legény.
Sem kalapja, sem csizmája,
Csupa ringy-rongy a ruhája!

Istenem!
Mi leszzen
Belőled
Kis gyerek?
Soká fogsz még botorkálni?
Mit eszel és hol fogsz hálni?

ISKOLÁBA. (Lásd a 190. l.)

és k
elébb
kital
mód
H
hoc
nyir
éven
szer
szer
gya
a g
tisz
mo
fés
m
azt
for
ekl
he
sz
mi
ba
he
sz
ge
cz
g
m
lé
te
n
á
z
l
a
l
s

A KABÁT TÖRTÉNETE.

FEGELŐSZÖR is a gyapju szükség-
ges. De hogy a juhocska gyap-
ját lenyirhassuk, szükséges az
olló, melyet vasból készítenek,
és hogy az ollót meg lehessen csinálni,
előbb meg kellett tálalni a vasat és
kitalálni a vaskészítés és földolgozás
módját.

Ha a szelid ju-
hocskákat meg-
nyirták, ami
évenként egy-
szer vagy két-
szer történik, a
gyapjut elviszik
a gyárba. Itt ki-
tisztítják, meg-
mossák, simára
fésülik, kissé
megolajozzák,
aztán fonallá
fonják és csak
ekkor kezdőd-
hetik a posztó
szövése. És hogy
mindez a gyár-
ban megtörtén-
hessék, termé-
szetesen szüksé-
ges maga a gyár;
ezt pedig na-
gyon sok ember
munkája hozza
létre: az épi-
tész, gépész, kö-
mives, lakatos,
ács, napszámos,
— mind dolgo-
zik, hogy meg-
legyen mindaz,
ami szükséges,
hogy a posztót
készíteni lehes-
sen.

Ha a posztó végre elkészült, né-
hányszor megmossák s erősen beszap-
panozzák. Itt tehát a szappanos mun-
kája járul hozzá. Azután szükség van
a vegyészre, ki a szövet megfőstésére
alkalmas módokat és anyagokat kitalálja.

Mikor végre annyira jutottunk,
hogy a posztó készen fekszik előttünk,
veszünk jó, finom ollót és kiszabjuk
a kabátot. Azután tűt és czéznát veszünk

s megindul az
utolsó munka:
a kabát meg-
varrása.

A tű! A chi-
naiak azt hoz-
zák föl a türe-
lem példájául,
hogy egyasszony
egy vésőt addig
dörzsölt a kö-
höz, míg a vas-
tag vésőből tű
lett. Mi persze
nem így készít-
jük a tűt, de
szükségünk van
ám körülbelül
nyolczvan em-
berre, hogy a
tűgyártást ren-
desen folytathas-
suk. Azután
szükséges a var-
ráshoz varróse-
lyem, — melyet
ismét csak igen
sok ember mun-
kája képes elő-
állítani. Szük-
séges a gyűszű
is, hogy ujjunkat
össze ne szurkál-
juk, — ezt meg-
int sok ember
munkájának kö-

A MI SZABÓ BARÁTUNK. (Lásd a 190. l.)

szönhetjük, valamint a vasaló vasat, az asztalt, melyen dolgozunk stb. stb.

Ily módon, mint látjuk, valamenyny mesterség és művészet egybefonódása szükséges, hogy egy közönséges kabát elkészülhessen. Ha a bányász, vasgyáros nem készítene vasat, nem volna ollónk, nem tudnók a gyapjut lenyírni és a posztót szabni; ha távol, Amerikában, Ázsiában nem természetnének festéknövényeket, nem tudnók a posztót megfőstenni, a favágó, asztalos készíti az asztalt, melynél dolgozunk és így tovább!

Íme, hány embernek kellett előbb dolgozni, hogy a mi szabó barátunk folytathassa meterségét, varrhasson nekünk kabátot! (Lásd a képet a 189. lapon.)

MAJOM URFI UJÉVI AJÁNDOKA.

(Képpel a 185. l.)

JÓKO ami furcsa majmunk,
Vele sokat bajmólódunk,
Alig tudjuk a helyét,
Mindent bont-ront szerteszt.
Egyszer csak kifogunk rajta,
Sőt keverjük be a bajba!
A boltban kis dóbont vettünk,
Födélére tükröt tettünk,
S az asztra odatolva
Lestük, mi lesz most a dolga.
Jóko majom urfi legott
A kis asztra felugrott,
S képe mását megpillantva,
Nagyon meg lehetett hatva.
Mert — egy perczen tizenhármát —
Vágott fintor torz-pofákat.
De ezzel ő nem érte be —
Járni akarta a végire.
A kezével megbökdöste,
Jobbról-balról meglökdöste,
Ide-oda tologatta
Meglóbázta, megforgatta
A bödönt az asztron,
Benne valjon mi vagyne?
S im egyszerre odaére
A rugó finom végére.
Bolondjába megnyomá és...
No hiszen volt nagy rémulés!
A kis bödön egyet zörgött
S kiugrott egy kicsi ördög!

Jóko urfi ugy megijedt,
Nem tudott olvasni tizet,
(Hiszen ma sem tud ő keime;)
De azért jól megjegyezte
Maganak a szörnnyü leczkét
S nem bont-rontogat mindent szét.
A kuczokban csöndesen ül
És nem ugrál szüntelenül.

ISKOLÁBA.

(Képpel a 188. l.)

FEJEM fölött ragy esernyő,
Pedig nem is esik eső;
Kis hópihe lengedez.
Nekem, ah, ugy tetszik ez

Meleg topánban a lábam,
A kezemen keztyű tág van;
Keztyű, topán jó meleg,
Nem tudom mi a hideg.

A karomon kicsi táska,
Igy járok az iskolába.
Talpam alatt hó ropog —
Sietek, sok a dolog!

Egy nap mulva, két nap mulva
Év-változás leszen ujra,
Atyus horgolt sípkája
A szorgos tüt de várja.

BETÜTALÁNYOK.

1.	2.
TÓP	Peti
RO	omos

A „Kis Lap“ legközelebbi számában jelen meg Forgó bácsi postája és hirdetik ki a korábbi számokban közlött föladványok megfejtőinek neve s egyúttal legjobb megfejtőnek a diszes jutalom fog odaítéltetni.

Mivel ez évben már nem találkozunk, kívánok nektek boldog újévet!

Hivetek

Forgó bácsi.

AZ ELSŐ LÉPÉS.

Szövege a „Kis Lap”-ból.

Dallama Samu bácsitól.

Mérsékelve.

mf Áll a ba - ba, áll. Jár a ba - ba, jár. I - zeg mo - zog
 pi - czi lá - ba, Szer - te széj - jel a szo - bá - ba. Ka - pasz - ko - dik
 a hol le - het. S ha el - bu - kik, na - gyot ne - vet, Áll a ba - ba,
 áll. Jár a ba - ba, jár. I - de hoz - zám, kis ba - bács - kám.
 I - de, i - de az ö - lem - be, Igy te ked - ves ü - gyet - len - ke.
 Áll a ba - ba, áll. Jár a ba - ba, jár. No csak áll - jon,
 no csak jár - jon A - zon a két ki - csi lá - bon. E - ró - sőd - ve,
 láb - ra kap - va, Szép las - sacs - kán így nő nagy - ra. Nagy ra mint a
 báty - ja, nén - je, Majd sza - lad - va majd csak lép - ve. *ff* Áll a ba - ba
 áll. Jár a ba - ba jár.

